

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ

POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2012 roku

Sąd Rejonowy w Złotorzy I Wydział Cywilny

w składzie następującym :

Przewodniczący : SSR Agnieszka Banach

Protokolant : st. sekr. sądowy Łukasz Szliwa

po rozpoznaniu w dniu 19 listopada 2012 roku w Złotorzy

na rozprawie

sprawy z powództwa Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo - Kredytowej Wspólnota z siedzibą we W.

przeciwko Ł. C.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Ł. C. na rzecz strony powodowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo - Kredytowej Wspólnota z siedzibą we W. kwotę 44.063,26 złotych (czterdzieści cztery tysiące sześćdziesiąt trzy złote i dwadzieścia sześć groszy) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym liczonymi od dnia 2 maja 2012 roku do dnia zapłaty;

II. zasądzoną w punkcie I wyroku należność główną w kwocie 44.063,26 złotych rozkłada pozwanemu na 62 raty płatne miesięcznie, w ten sposób, że pierwsza rata w kwocie 753,26 złotych, a kolejne 61 rat w kwocie po 710 złotych każda, płatne do 20-go każdego miesiąca, począwszy od dnia 20 grudnia 2012 roku wraz z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia w terminie płatności, którejkolwiek z rat;

III. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 2.968 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.417 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

UZASADNIENIE

Strona powodowa Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo – Kredytowa Wspólnota z siedzibą we W., w pozwie złożonym w dniu 2 maja 2012 roku, domagała się zasądzenia na jej rzecz od pozwanego Ł. C. kwoty 44.063,26 zł z umownymi odsetkami wynoszącej czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 2 maja 2012 do dnia zapłaty oraz orzeczenia zwrotu kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa podała, że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej udzieliła pozwanemu pożyczkę w kwocie 54.000 zł, na podstawie umowy z dnia 19 kwietnia 2010 roku. Zgodnie z umową pożyczka miała być zwrócona w miesięcznych ratach. W razie opóźnienia w zapłacie stronie powodowej należą się umowne odsetki karne. Wysokość umownych odsetek karnych ustalana jest według zmiennej stopy procentowej obowiązującej w danym okresie, ustalonej uchwałą Zarządu (...) dla należności nieterminowych – zgodnie z regulaminem (...). Strona powodowa wskazała, że pomimo zobowiązania wynikającego z umowy, pozwany nie regulował rat pożyczki w ustalonym przez strony terminach, tym samym strona powodowa uzyskała podstawę do

wypowiedzenia stosunku umownego. Wypowiedzenie umowy zostało skutecznie doręczone pozwanemu pod adres wskazany przez pożyczkobiorcę w okresie obowiązywania umowy pożyczki, co skutkowało wymagalnością roszczenia. Wysokość zadłużenia pozwanego stanowi suma kwot: 40.878,12 zł (kapitał pożyczki) i 3.185,14 zł (odsetki).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym (postępowaniu elektronicznym) z dnia 15 maja 2012 roku Sąd Rejonowy w Lublinie VI Wydział Cywilny nakazał pozwanemu Ł. C., aby zapłacił w ciągu dwóch tygodni na rzecz strony powodowej kwotę 44.063,26 złotych zł wraz z ustawowymi odsetkami w wysokości czterokrotność stopy lombardowej NBP od dnia 02.05.2012 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 2.961,75 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (k. 6).

W ustawowym terminie pozwany złożył sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany wskazał, że wnosi o rozłożenie na raty, ponieważ nie jest w stanie zapłacić całej sumy jednorazowo. Podał, że do tej pory wywiązywał się z umowy zgodnie z jej warunkami, jednak z uwagi mniejsze zarobki i problemy rodzinne związane z chorobą dzieci, na które poszła duża ilość pieniędzy nie był w stanie spłacać zadłużenia, albowiem jest on jedynym żywicielem rodziny.

Postanowieniem z dnia 29 czerwca 2012 r. Sąd Rejonowy w Lublinie VI Wydział Cywilny stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości i przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Złotoryi.

W piśmie procesowym z dnia 22 października 2012 roku strona powodowa podtrzymała roszczenia objęte pozwem.

Na rozprawie w dniu pozwany Ł. C. oświadczył, że nie kwestionuje wysokości należności strony powodowej dochodzonej niniejszym pozwem, wnosząc jednocześnie o rozłożenia na raty należności w kwocie po 300 złotych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strona powodowa Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa Wspólnota z siedzibą we W. zawarła z pozwanym Ł. C. w dniu 19 kwietnia 2010 roku umowę pożyczki na cele mieszkaniowe.

W ramach tej umowy strona powodowa udzieliła pozwanemu pożyczkę w kwocie 54.000 zł na okres 60 miesięcy. Pożyczka była oprocentowana według zmiennej stopy procentowej ustalonej dla pożyczek przez Zarząd (...).

dowód : - umowa pożyczki z dnia 19.04.2010 r. -k.27.

Pismem z dnia 5 marca 2012 roku strona powodowa wypowiedziała pozwanemu umowę pożyczki wobec zaprzestania terminowej spłaty zobowiązania wynikającego z umowy pożyczki. W związku z czym strona powodowa postawiła niespłaconą pożyczkę wraz z należnymi odsetkami w stan natychmiastowej wykonalności z upływem 30 dni od doręczenia wypowiedzenia.

dowód:- zawiadomienie o wypowiedzeniu umowy- k. 31;

- potwierdzenie odbioru i nadania - k. 32.

Pozwany utrzymuje się z wynagrodzenia za pracę w wysokości 2000 złotych. Na utrzymaniu ma niepracującą żonę oraz dwoje dzieci w wieku 4 i 6 lat. Dzieci pozwanego bardzo chorują i wymagają intensywnego leczenia oraz kosztownych szczepionek. Pozwany ponosi wydatki związane z utrzymaniem mieszkania w kwocie 600-700 zł miesięcznie oraz spłaca kredyty w ratach wynoszących po 300 złotych, który zaciągnął na założenie instalacji gazowej do samochodu, którym codziennie dojeżdża do pracy celem zmniejszenia kosztów. Pozwany jest jedynym żywicielem rodziny.

Dowód: - przesłuchanie pozwanego (K. 90 v.)

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie strony powodowej jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego strony niniejszego postępowania tj. stronę powodową i pozwanego łączyła umowa pożyczki jako rodzaj kredytu konsumenckiego.

Pozwany nie zakwestionował wysokości kwoty dochodzonej pozwem.

Zgodnie z art. 2. ust. 1 Ustawy z dnia 20 lipca 2001 roku o kredycie konsumenckim przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę, na mocy której przedsiębiorca w zakresie swojej działalności, zwany dalej „kredytodawcą”, udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi kredytu w jakiegokolwiek postaci. Za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności:

- 1) umowę pożyczki,
- 2) umowę kredytu w rozumieniu przepisów prawa bankowego,
- 3) umowę o odroczeniu konsumentowi terminu spełnienia świadczenia pieniężnego,
- 4) umowę, na mocy której świadczenie pieniężne konsumenta ma zostać spełnione później niż świadczenie kredytodawcy,
- 5) umowę, na mocy której kredytodawca zobowiązany jest do zaciągnięcia zobowiązania wobec osoby trzeciej, a konsument - do zwrotu kredytodawcy spełnionego świadczenia.

Powyższą ustawę stosuje się także do umów, na mocy których strona powodowa w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia swojemu członkowi kredytu w celu bezpośrednio niezwiązanym z działalnością gospodarczą.

Konsumentem zaś jest osoba fizyczna, która zawiera umowę z przedsiębiorcą w celu bezpośrednio niezwiązanym z działalnością gospodarczą.

Zgodnie z art. 720 § 1 kc przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Mając powyższe na względzie, a w szczególności to, że pozwany nie kwestionował zadłużenie wobec strony powodowej, a także jego wysokość, Sąd orzekł co do żądania podanego w pozwie zgodnie z tym żądaniem.

Orzeczenie o odsetkach Sąd oparł na art. 481 § 1 i 2 kc zgodnie, z którym jeżeli dłużnik spóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek według tej stopy wyższej.

Stosownie zaś do brzmienia art. 359 § 2¹ i § 2² kc maksymalna wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej nie może w stosunku rocznym przekraczać czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP. W przypadku zastrzeżenia odsetek w wyższej wysokości, będą się należeć odsetki maksymalne.

Wobec powyższego Sąd zasądził od dochodzonej pozwem należności umowne odsetki naliczane wg zmiennej stopy procentowej w wysokości czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym od dnia 2 maja 2012 roku do dnia zapłaty.

Orzeczenie zawarte w punkcie II sentencji wyroku ma swoją podstawę w treści przepisu art. 320 k.p.c., zgodnie z którym w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie.

Szczególnie uzasadnione wypadki w rozumieniu tego przepisu nie muszą mieć wyjątkowego charakteru. O tym, czy chodzi o szczególnie uzasadnione wypadki, decydują okoliczności konkretnego wypadku. Z reguły będzie chodzić o okoliczności leżące po stronie pozwanego dłużnika, jego sytuację majątkową, finansową, rodzinną, które czynią nierealnym spełnienie przez niego od razu i w pełnej wysokości zasądzonego świadczenia.

Sąd rozkładając zasądzone świadczenie na raty kierował się sytuacją majątkową, rodzinną oraz możliwościami zarobkowymi pozwanego. Pozwany utrzymuje 4 osobową rodzinę z wynagrodzenia za pracę w kwocie 2.000 zł miesięcznie. Pozwany jest jedynym żywicielem rodziny. Ponosi wydatki związane z utrzymaniem mieszkania w kwocie około 600-700 zł miesięcznie. Nadto ponosi wydatki na lekarzy i lekarstwa na dwoje chorujących dzieci. Ponadto Sąd na uwadze miał również i ten fakt, iż pozwany spłaca również zadłużenie w wysokości 300 złotych miesięcznie, które zaciągnął na założenie instalacji gazowej w samochodzie, którym dojeżdża do pracy do L. celem zmniejszenia ponoszenia kosztów dojazdu.

W świetle powyższych okoliczności, zdaniem Sądu, istniały podstawy do zastosowania wobec Ł. C., instytucji z art. 320 k.p.c.

Dlatego Sąd orzekł, na podstawie art. 320 k.p.c., jak w punkcie II sentencji wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania znajduje uzasadnienie w treści art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Stosownie do brzmienia art. 98 § 3 k.p.c. do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony.

Sąd zasądził od pozwanego jako strony przegrywającej proces kwotę 2.968 tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Na kwotę tę składają się: opłata sądową od pozwu, którą strona powodowa uiściła składając pozew w postępowaniu elektronicznym w wysokości 551 zł, koszty wynagrodzenia radcy prawnego w wysokości 2.400,00 złotych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 złotych.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

.